

Fehér Könyv az európai kommunikációs politikáról

Az Európai Parlament állásfoglalása az európai kommunikációs politikáról szóló fehér könyvről (2006/2087(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az európai kommunikációs politikáról szóló fehér könyvről született bizottsági közleményre (COM(2006)0035),
- tekintettel az EK-Szerződés II. részére,
- tekintettel az EK-Szerződés 195., 211. és 308. cikkére,
- tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájának 11., 41., 42. és 44. cikkére,
- tekintettel az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre¹,
- tekintettel „Az Európára vonatkozó ismeretek Bizottság által történő terjesztésének javítására irányuló cselekvési terv” című bizottsági közleményre (SEC(2005)0985),
- tekintettel „A Bizottság hozzájárulása az elméleti útkeresési szakasz munkájához, és azon túl: D-terv a demokrácia, a dialógus és a diszkusszió érdekében” című bizottsági közleményre (COM(2005)0494),
- tekintettel az Európai Unió információs és kommunikációs politikáját érintő tevékenységekkel kapcsolatos új együttműködési keretről szóló bizottsági közleményről szóló, 2002. március 13-i állásfoglalására²,
- tekintettel az Európai Unió információs és kommunikációs stratégiájáról szóló, 2003. április 10-i állásfoglalására³,
- tekintettel az Európai Unió információs és kommunikációs stratégiájának végrehajtásáról szóló, 2005. május 12-i állásfoglalására⁴,
- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
- tekintettel a Kulturális és Oktatási Bizottság jelentésére és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság, valamint az Alkotmányügyi Bizottság véleményére (A6-0365/2006),

¹ HL L 145., 2001.5.31., 43. o.

² HL C 47. E, 2003.2.27., 400. o.

³ HL C 64. E, 2004.3.12., 591.o.

⁴ HL C 92. E, 2006.4.20., 403.o.

- A. mivel a kommunikáció fontos eleme mind a képviseleti, mind a részvételi demokráciának,
- B. mivel emiatt az Európai Unió demokratikus összetevőinek egyik erőssége az intézményeket a polgárokkal összekapcsoló, európai szintű kommunikációs struktúrákhoz kapcsolódik,
- C. mivel az információhoz való jognak és a véleménynyilvánítás szabadságának a demokrácia központi elemeinek kell lenniük Európában, és a politikai rendszereknek ezeken kell alapulniuk európai és nemzeti szinten, valamint – amennyire csak lehetséges – az információt a nyilvánosság által hozzáférhetővé kell tenni,
- D. mivel az európai választásokból és népszavazásokból származó tapasztalatok bizonyították, hogy a tudatos és az EU-val kapcsolatos kérdések iránt érdeklődő személyek nagyobb valószínűséggel vesznek részt, míg az információval nem rendelkezők valószínűleg nem vesznek részt,
- E. mivel jelenleg nincs megállapodott európai közszféra, azonban igen élénk nemzeti közszférák léteznek; mivel e nemzeti közszférák számos variációt mutatnak a tekintetben, hogy milyen teret szentelnek az európai kérdéseknek, valamint hogy mi az információk tartalma,
- F. mivel fontos javulás lenne, ha a nemzeti közszférákban az európai kérdések kiemelkedőbb szerephez jutnának,
- G. mivel az európai közszféra megteremtése érdekében az első lépés a nemzeti szférák elszigeteltségének európai kommunikációs intézkedéssel történő legyőzése lenne; mivel ez szorosan kapcsolódik a páneurópai vagy legalábbis nemzetek közötti médiastruktúrákhoz,
- H. mivel egyértelműen bebizonyosodott, hogy a polgárok az európai kérdésekkel kapcsolatban alultájékozottak, amint azt az Eurobarometer keretében végzett különféle közvélemény-kutatások tükrözik,
- I. mivel a kommunikáció az átláthatóság, az egyszerűsített eljárások, a polgárság és a közös értékek kérdéséhez is kapcsolódik,
- J. rámutatva arra, hogy az európai kérdéseket és a közösségi jogszabályok „hozzáadott értékét” ritkán ismerik el a nemzeti viták során, és a nemzeti politikusok gyakran saját érdemüknek tulajdonítják az európai sikertörténeteket, viszont nem késlekednek kritizálni az EU-t olyan politikai kudarcokért, melyek nemzeti szinten jelentkeznek,
- K. mivel a 2006. június 16. és 17-i brüsszeli Európai Tanács újra napirendre tűzte az intézményi reform kérdését,
- L. mivel a mérlegelési időszak célja az, hogy az Unió demokratikusabb és hatékonyabb legyen, valamint helyreállítsa a kapcsolatot polgáraival,

Kommunikációs politika és az európai közszféra

- 1. üdvözli a fehér könyv bemutatását, és egyetért a Bizottság azon szándékával, hogy a kommunikációs politikát saját jogú politikává alakítsa;

2. szükségesnek tartja az EU és polgárai közötti kommunikáció javítását; ennél fogva támogatja az arra irányuló kísérletet, hogy jelentősen javítsák a polgárokkal folytatott kommunikáció megszervezésének módját; hangsúlyozza, hogy a jobb kommunikáció nem ellensúlyozza egyes politikák hiányosságait, de jobban érthetővé teheti a folytatott politikákat;
3. üdvözli, hogy a Bizottság elismeri, miszerint minden kommunikáció elválaszthatatlan annak tartalmától, és olyan kétirányú folyamatnak kell lennie, amely többek között magában foglalja a polgárok meghallgatását, sajnálatát fejezi ki azonban amiatt, hogy a fehér könyv elején meghatározott elveknek semmilyen gyakorlati kifejeződése nincsen; felhívja ezért a Bizottságot, hogy pontosítsa, milyen módon kívánja figyelembe venni a polgárok véleményét, és javasolja, hogy építse be más intézmények kezdeményezéseit, többek között a Parlament által elindítani tervezett „Agora”-t, a civil társadalom képviselőivel történő egyeztetést célzó fórumot;
4. sürgeti a Bizottságot, hogy támogassa az elsődlegesen a nemzeti, helyi és regionális médián keresztül felépített európai közsféra létrehozását, anélkül azonban, hogy szem elől tévesztené a minőségi nemzeti és regionális újságok és televíziós híradók szerepének fontosságát abban, hogy elegendő teret szenteljenek az európai ügyeknek; és e célból kéri a tagállamokat, hogy megfelelő módon bátorítsák a nemzeti közszolgálati csatornákat a polgároknak az európai szinten folytatott politikákról való tájékoztatására;
5. megjegyzi, hogy az európai kommunikációs politika céljának nem a nemzeti közsférákkal versengő kommunikációs szféra megteremtése, hanem inkább a nemzeti viták EU szinten zajló vitákkal történő szorosabb összehangolása kell, hogy legyen;
6. sürgeti a Bizottságot, hogy a kommunikációs politika kialakításakor vegye figyelembe a fent említett 2005. május 12-i parlamenti állásfoglalásban szereplő konkrét javaslatokat;

A közös elvek meghatározása

7. támogatja az EU és polgárai közötti olyan kétirányú kommunikáció létrehozásának elgondolását, ami szorosabban képes és hajlandó odafigyelni arra, amit a polgárok Európáról mondani kívánnak; rámutat azonban arra, hogy nem tűnik ésszerűnek az az elgondolás, amely szerint a polgárok váljanak a részvétel és a párbeszéd motorjává, mivel nem nekik kellene az információknak utánajárniuk, hanem az információknak kellene eljutniuk a polgárokhoz;
8. nem tartja megfelelőnek, hogy a Parlamentet egy, az EU-s polgárokkal folytatott kommunikációját szabályozó magatartási kódexnek vessék alá;
9. felkéri a Bizottságot, hogy nyújtson be egy intézményközi megállapodásra vonatkozó javaslatot azon közös elvek meghatározása céljából, amelyek a kommunikáció terén szabályozhatnák az európai intézmények közötti együttműködést;
10. sürgeti a Bizottságot, hogy az Európára vonatkozó információ és kommunikáció tekintetében tárja fel egy eredeti közösségi program elindításának lehetőségét annak érdekében, hogy javítsa az e területen meglévő intézményközi partnerségi mechanizmusokat; megállapítja, hogy amennyiben a Bizottság egy ennek megfelelő javaslatot terjeszt elő, a Parlament teljes egészében részt fog venni a program pontos tartalmának és hatályának meghatározásában és kidolgozásában;

11. azon a véleményen van, hogy – az európai kommunikációs politika hatályának meghatározása érdekében – erőteljesebben kell hivatkozni az Alapjogi Chartában megfogalmazott elvekre és értékekre;
12. emlékeztet arra, hogy az Alapjogi Charta már meghatározza a polgárok jogait a tájékoztatás terén, és hogy a minden esetleges új eszköznek tiszteletben kell tartania a Parlament mint választott testület előjogait, különösen az Unió valamennyi polgárával történő szabad kommunikációra vonatkozó jogait; felkéri az alkotmányos ügyekért felelős bizottságát, hogy vizsgálja meg az ilyen intézményközi eszköz lehetséges jellegét és tartalmát;
13. hangsúlyozza az európai alkotmány fontosságát, amely az Uniót politikusabb és demokratikusabb jelleggel ruházná föl, és vonzóbbá tenné a polgárok szemében; emlékeztet az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság politikai felelősségére e folyamat támogatását illetően;

A polgárok szerepének megerősítése

14. üdvözli a Bizottság kifejezett óhaját, hogy Európa valamennyi szintre eljusson, vagyis, hogy az európai kérdések nemzeti, regionális és helyi szintre kerüljenek az üzenet decentralizálása érdekében; továbbá hangsúlyozza, hogy e kommunikációnak rendszeres jellegűnek kell lennie; üdvözli a Bizottság cselekvési tervét, és elvárja annak gyors végrehajtását;
15. úgy ítéli meg, hogy egy olyan polgárokhoz közel álló európai adminisztráció kialakítása, amely képes segíteni a meglévő számos európai tájékoztatási pont munkáját, hozzájárulna az Uniót polgáraival összekötő közvetlen és jelentős kapcsolatok kiépítéséhez, különösen annak révén, hogy elősegíti a polgárok hozzáférését az őket érintő európai kezdeményezésekhez és programokhoz; úgy véli, hogy a Bizottság képviselői és az Európai Parlament tagállamokban működő képviselői jelentős szerepet játszanak e tekintetben; ezzel kapcsolatban szükségesnek látja ez információs irodák tagállamokban végzett munkájának átfogó felülvizsgálatát és újragondolását, mivel tájékoztatási tevékenységük nem kelti fel a polgárok figyelmét és a számukra biztosított forrásokat sokkal hatékonyabban lehetne felhasználni; úgy véli tehát, hogy politikusabbnak és kevésbé bürokratikusnak kellene lenniük;
16. örömmel fogadja a Bizottság által 2005 novemberében az átláthatóság terén indított kezdeményezést, amelyben hangsúlyozzák, hogy az átláthatóság terén a szigorú követelmények minden modern közigazgatás legitimitásának alkotóelemei; az európai polgároknak joguk van hatékony, felelős, és a szolgáltatásközpontú közintézményekhez;
17. a régiókat és a városokat tartja az európai eszme polgárok közötti előmozdítása tekintetében leginkább megfelelő platformoknak, és felszólítja a Régiók Bizottságát, hogy vegyen részt a jövőbeli kommunikációs politika végrehajtásában;
18. támogatja a nemzeti és regionális parlamentekben a vita kiterjesztését;
19. ösztönzi a nemzeti parlamenteket, hogy fokozzák kormányaik ellenőrző szerepét a Tanácsban, így növelve a tudatosságot és ezáltal az EU intézményeinek demokratikus elszámoltathatóságát;

20. hangsúlyozza, hogy a nemzeti parlamenteknek a döntéshozatali folyamat során már sokkal korábban és közelebbről kellene érdeklődniük az európai jogalkotási tervek iránt;
21. felhívja a figyelmet az Európai Unió parlamenti elnökeinek konferenciáján (Budapest, 2005. május 6-7.) született elnökségi következtetésekre, melyekben felkérték a nemzeti parlamenteket, hogy minden évben tartsanak vitát – lehetőleg a plenáris ülés során – a Bizottság éves jogalkotási és munkaprogramjáról;
22. hangsúlyozza az Európa jövőjével foglalkozó parlamentközi fórumok összehívásának fontosságát, amelyek közül a második a római szerződések 50. évfordulója alkalmából ül össze; az európai kommunikációs politika keretében kéri, hogy vegyék figyelembe az európai népek képviselőinek szintjén folytatott megbeszéléseket;
23. hangsúlyozza az európai integrációról szóló állampolgári nevelés jelentőségét; úgy ítéli meg, hogy az Európára vonatkozó minimális ismeret az Európai Unióval folytatott sikeres interaktív kommunikáció előfeltétele, és hozzájárulhat az európai polgárság érzéséhez;
24. sajnálja, hogy visszavágták az erőteljes, sokszorozó hatással rendelkező olyan ágazati programokat, mint például a Leonardo da Vinci, a Socrates és az Erasmus, mivel ezek az európai dimenzióra helyezik a hangsúlyt és megkönnyítik a nemzetek közötti hálózatok létrehozását;
25. azon a véleményen van, hogy a polgárok elérése érdekében fontos a jobb kommunikáció, továbbá a regionális és helyi intézményekkel való együttműködés révén rá kell mutatni az EU-s döntéseknek a mindennapi élettel kapcsolatos vonatkozására; javasolja, hogy fektessenek nagyobb hangsúlyt a polgárok rendszeres tájékoztatására az uniós részvétellel zajló releváns helyi és regionális beruházások tekintetében, egy közös európai terv előnyben részesítése céljából;
26. úgy ítéli meg, hogy a vitának a fogyatékkal élő emberek, a kisebbségek, a nemzeti és helyi közönség, valamint a speciális célcsoportok egyedi igényeit és tevékenységeit is figyelembe kellene vennie; rámutat arra, hogy nagyobb figyelmet kellene fordítani a vonatkozó, valamint a regionális információk célközönséghez való továbbítására ily módon összekötve az európai kérdéseket a polgárok mindennapi életével;
27. örömét fejezi ki a Bizottság egyes képviselői és a nemzeti közigazgatások bizonyos kezdeményezései miatt, amelyek az Európai Unióról szóló tájékoztató kampányokban való együttműködésre irányulnak; rámutat arra, hogy egy ilyen együttműködés hozzájárulhatna a polgárok és az intézmények közötti közvetlenebb kapcsolatok létrehozásához;
28. felhívja a Bizottságot, hogy biztosítson konzultációt az érdekelt felekkel és a nyilvánossággal a politika kialakításának korai fázisában; úgy ítéli meg, hogy a kulcsfontosságú javaslatokat ki kell egészíteni egy fejezettel, amely bemutatja, hogy milyen mértékben vették figyelembe a polgárok aggodalmait a javaslat kidolgozása során; rámutat arra, hogy világosabbá kell tenni a nyilvános konzultációk hatását az európai uniós döntéshozatali eljárásra;
29. felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki dinamikus és érzékeny kommunikációs politikát, mely az elért végleges konszenzusról való beszámoló helyett a döntéshozatali

eljárás különböző szakaszaiban elfogadott határozatok alakulására összpontosít; úgy ítéli meg, hogy az Unió kommunikációs politikájának célja az, hogy a polgárok világosan értsék az európai jogalkotást;

A média és az új technológiák felhasználása

30. hangsúlyozza a média – mint közvetítő, véleményformáló és a polgárok felé üzenetet hordozó szerv – fontosságát a Bizottság által létrehozni kívánt európai közsférában; ebben az összefüggésben arra bátorítja a Bizottságot, hogy támogasson konkrét kezdeményezéseket, olyan európai kulturális és politikai kérdésekről tartandó vitafórumokat, ahol annak érdekében, hogy az európai polgárok nagy számban szólalhassanak fel és folytathassanak párbeszédet, a dokumentumok több nyelven állnának rendelkezésre;
31. hangsúlyozza, hogy a működő, részvételi demokratikus rendszer alapja a tájékozott polgár;
32. felkéri a Bizottságot, hogy a lehető legnagyobb pontossággal határozza meg, hogy milyen szerepet kíván szánni a médiának, és hangsúlyozza, hogy ki kell dolgozni egy, a nemzeti, regionális és helyi médiát a kommunikációs politikába jobban bevonó rendszert, valamint tervbe kell venni az alternatív média kommunikációs hálózatként való igénybevételét is;
33. az a véleménye, hogy meg kell erősíteni az európai politikai témákban regionális és helyi média közötti, határokon átnyúló együttműködést; úgy véli, hogy a média és újságírók közötti együttműködés az Európai Unióról szóló tájékoztatás ügyét szolgálja, továbbá felkéri a Bizottságot, hogy a költségvetés keretében hozzon létre egy „Európai alapot a (tényfeltáró) sajtó támogatására”, olyan projektek segítésére, amelyeken belül több tagállamból származó újságírók együtt vizsgálnak meg részletekbe menően egy európai témát, és ültetik át azt különféle helyi és regionális helyzetekre;
34. üdvözli az EU-hírügynökség létrehozásáról szóló javaslat visszavonását;
35. azt ajánlja, hogy a Bizottság hagyományos és tömör nyelvezetet használjon a polgárokkal és a médiával folytatott kommunikáció során, valamint, hogy ezt a származási, illetve a lakóhely szerinti ország nyelvén tegye; úgy véli, hogy az EU-s szakzsargon ahelyett, hogy csökkentené, inkább növeli az EU-s intézmények és a polgárok közötti szakadékot;
36. ajánlja, hogy az európai kommunikációs ügyekkel kapcsolatban az európai intézmények, különösen az Európai Parlament és a média között rendszeresen kerüljön sor eszmecserékre;
37. abban látja általában a Bizottság és különösen a tagállamok felelősségét, hogy a megfelelően dokumentált vita alapjaként objektív, megbízható és pártatlan információt nyújtsanak az európai politikákról; e címen felkéri a tagállamokat, hogy jobban tájékoztassák a tagállamok tisztviselőit az európai szinten folytatott politikákról;
38. üdvözli, hogy az új technológiák tekintetében a fehér könyv összhangban van a Parlamentnek az EU információs és kommunikációs stratégiájáról szóló legutóbbi jelentésével;
39. üdvözli a Bizottságnak az új kommunikációs technológiák jobb kihasználására irányuló

javaslatát, viszont intézkedéseket kér annak elkerülése érdekében, hogy a „digitális szakadék” tovább szűkítse a polgárok egy része számára az Unióval kapcsolatos információk hozzáférhetőségét; e tekintetben hangsúlyozza, hogy – egy globális megközelítésre irányuló törekvés mellett – ösztönözni kell a különböző intézmények egyedi kommunikációs eszközeinek, például az Európai Parlament „Web TV-jének” integrációját, az önállóság maradéktalan tiszteletben tartása mellett; hangsúlyozza ezenkívül, hogy szükség van a tömegkommunikáció hagyományos eszközei – pl. televízió – előnyeinek a kihasználására is;

Az európai közvélemény megértése

40. felkéri a Bizottságot, hogy tájékoztassa a Parlamentet az általa végzett konzultáció értékeléséről;
41. megkérdőjelezhetőnek tartja az európai közvéleménnyel foglalkozó megfigyelőközpont rövid időn belül történő létrehozását, és úgy ítéli meg, hogy egy ilyen feladat elvégzése előtt még koordináltabban kellene felhasználni a már rendelkezésre álló adatokat és forrásokat;
42. megállapítja, hogy kommunikációs politika nem lehet kielégítő azon hiányosságok pontos ismerete nélkül, amelyek a polgárok Unióval kapcsolatos tájékozottságát jellemzik, legyen szó a közösségi fellépés tartalmáról vagy az annak megvalósítását lehetővé tevő intézményekről és eljárásokról; ennek megfelelően kéri, hogy az Eurobarométert működtető szervezeteket bízzák meg egy olyan specifikus és kimerítő közvélemény-kutatás végrehajtásával, amely lehetővé teszi az uniós polgárok tájékozottsági szintjének pontos és differenciált felmérését származási országuk, társadalmi-szakmai hovatartozásuk és politikai irányultságuk szerint;

Együttműködés

43. felkéri a Bizottságot, hogy dolgozzon ki konkrét javaslatokat a kommunikációs politika végrehajtására vonatkozóan, továbbá mérje fel annak jogi és pénzügyi hatásait;
44. úgy véli, hogy a tájékoztatási intézményközi csoport munkáját elemezni kell annak eldöntése érdekében, hogy lehet-e azon javítani;
45. hangsúlyozza a páneurópai politikai pártok és választókerületeik uniós ügyekre vonatkozó párbeszédekben való szorosabb részvételének szükségességét;
46. különleges jelentőséget tulajdonít a politikai pártok által a parlamenti demokrácia fenntartásában végzett tevékenységnek minden szinten; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a transznacionális politikai pártok potenciálja nincs eléggé kihasználva; sajnálja, hogy számos nemzeti politikai párt igen kevésbé hajlandó koherens és meggyőző módon felvállalni az európai dimenziót; sürgeti a politikai pártokat, hogy döntései során és választási kampányaik alkalmával vegyék figyelembe az európai kérdéseket, és tegyenek lépéseket abba az irányba, hogy Európa jövőjével kapcsolatban valódi politikai választási lehetőségek álljanak a polgárok előtt;
47. hangsúlyozza, hogy a kommunikációs politikának figyelembe kell vennie az európai ügyek gyakran a nemzeti politikai napirendektől elszakadó sajátos „időzítését” és annak kialakítása nem lehet független az Európai Unió önálló menetrenddel rendelkező

politikáitól és konkrét tevékenységeitől; úgy ítéli meg, hogy a Bizottságnak, a Tanácsnak és a Parlamentnek össze kell hangolniuk az európai közvéleményt várhatóan foglalkoztató nagy témák menetrendjét az ezekhez kapcsolódó kommunikációs tevékenységeik összpontosítása érdekében;

48. felkéri az intézményeket, hogy tanulmányozzák egy olyan második szintű együttműködési csoport létrehozásának lehetőségét, amelyben képvisellekkel rendelkeznenek a különféle intézmények illetékes főigazgatóságai, és amelyben a Parlament bizottságainak képviselői üléseznenek azzal a céllal, hogy összehangolják a tájékoztatási intézményközi munkacsoport által meghatározott irányok konkrét végrehajtási intézkedéseit;
49. megismétli, hogy az Európai Uniót a polgárok – aiktól nem várható el, hogy tisztában legyenek az intézményi rendszer részleteivel – gyakorta egységként képzelik el azt, s ezért az egyes intézmények kommunikációját egy közös logikába kell integrálni, azok hatáskörének és önállóságának tiszteletben tartása mellett; e tekintetben ismételen felhív egy nagy éves intézményközi vitára a plenáris ülés keretében, az e politika céljairól és eszközeiről szóló közös nyilatkozat elfogadása érdekében;
50. támogatja a közösen szervezett, az európai intézmények illetve a nemzeti és regionális intézmények közötti párbeszéd és nyilvános vita kialakítását; hangsúlyozza, hogy fontos volna a kommunikációt a nagy nyilvánosság előtt zajló kommunikációs eszközökre, például kulturális programokra (irodalmi vagy mozgókép-díjak) illetve sporteseményekre támaszkodó kezdeményezésekre építeni; megítélése szerint a kommunikációnak figyelembe kell vennie egy, a célközönségre – egyetemekre, helyi önkormányzatokra, szakmai szervezetekre – épülő stratégiai irányt;
51. támogatja az ombudsman által az átláthatóság nagyobb mértékű hitelének elősegítésében nyújtott szerepének megerősítését;
52. felhívja a figyelmet arra, hogy a PRINCE-program hagyományosan a Bizottság és a tagállamok közötti partnerségen alapul; az Európai Unió kommunikációs stratégiájáról szóló legutóbbi jelentésében a Parlament már hangsúlyozta a PRINCE-program prioritásainak meghatározásában való parlamenti részvétel szükségességét; ezért az a véleménye, hogy az Európai Parlament képviselőit teljesen be kellene vonni az e program keretében szervezett eseményekbe;
53. az olyan meglévő finanszírozási programokra elkülönített előirányzatok növelését ajánlja, mint például az „Egész életen át tartó tanulás”, az „Ifjúság”, a „Európa a Polgárokért”, a „Média” és a „Kultúra”, az európai integráció megfelelőbb kommunikálása céljából, feltéve, hogy az egyedi programok céljait teljesen tiszteletben tartják;
54. támogatja a jelenlegi PRINCE-program öt költségvetési tételének egyetlen olyan programmal való felváltását, amelyet a kommunikációs főigazgatóság igazgat, mivel ez nagyobb rugalmasságot biztosítana és egy központi résztvevőt;
55. hangsúlyozza, hogy a lehető legnagyobb láthatóságot kell biztosítani az Európai Unió által nyújtott pénzügyi támogatások terén, valamint következőképpen valamennyi olyan intézménynek, egyesületnek vagy tevékenységnek, amely valamely uniós programból támogatásban részesül, ezt kötelezően nyilvánosságra kellene hoznia;

56. hangsúlyozza, hogy a sikeres kommunikáció érdekében alapvető fontosságú a tagállamok aktív részvétele, és ennél fogva felszólítja a tagállamokat, hogy találják meg az Európai Unió közös kommunikációs erőfeszítéseikhez való hozzájárulás technikai és pénzügyi eszközeit;
57. s sürgeti a tagállamokat, hogy megfelelően és időben ültessék át a közösségi jogszabályokat annak biztosítása érdekében, hogy minden uniós polgár a közösségi jogszabályok által garantált ugyanazon jogokat élvezze; felhívja a Bizottságot, hogy aktívabban biztosítsa a közösségi jogszabályok rendelkezéseinek alkalmazását; ösztönzi a Bizottságot, hogy dolgozzon együtt a tagállamok kormányaival az állampolgárok arról történő tájékoztatása érdekében, hogy milyen jogaik vannak az igazságszolgáltatás igénybevétele és a jogaik megsértése esetén;
58. felhívja a Bizottságot, hogy jobban rangsorolja partnerségeit a kommunikáció terén, oly módon, hogy kiemelt kapcsolatokat alakít ki „transznacionális küldetésű” partnerekkel, köztük a felemelkedőben levő európai civil társadalom szervezeteivel, az európai politikai pártokkal és az újságírókkal; hangsúlyozza annak jelentőségét, hogy az uniós polgárság térségének erősítése érdekében be kell vonni az ifjúságot megcélzó tájékoztatási eszközöket is;
59. hangsúlyozza, hogy – az európai társadalomban és a tagállamok között folyó viták függvényében – a fehér könyvben foglalt stratégiák és tartalmak módosítására és továbbfejlesztésére van szükség;

o

o o

60. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Régiók Bizottságának, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak, valamint a tagállamok kormányának és parlamentjének.